

Arrest

nr. 137 781 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERBOVEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2014 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de minister van Binnenlandse Zaken.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven

vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Binnenlandse Zaken, bedoeld de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. Eind 1387 (maart 2009) vierde u samen met uw broer B. D. M. (...) (O.V. (...)) en enkele vrienden vuurdag, de laatste woensdag van het jaar. Tijdens de festiviteiten werd vuurwerk gebruikt. Plots vielen enkele Bassidji (Mobilisatie van de Verdrukten) jullie aan. Op dat moment verlieten ook enkele mensen de moskee. In de daaropvolgende chaos werd het vuurwerk in de moskee gegooid waarop die vuur vatte. U en uw broer vluchtten weg en doken onder op een adres dat jullie kregen van oom H. (...) in Mousiriyeh. Jullie vriend A. G. (...) werd aangehouden. U weet niet wat er verder met hem is gebeurd. Enkele dagen later vielen Iraanse ordediensten uw ouderlijke woning binnen en namen oa uw shenasnameh (geboorteboekje), de shenasnameh van uw broer, zijn gsm en enkele foto's mee. In de periode voor de presidentsverkiezingen van 12 juni 2009 namen u, uw broer, uw schoonbroer D. (...), uw oom J. (...) en uw vriend M. K. (...) deel aan straatrally's. Het gerucht ging immers dat het regime omver geworpen zou worden. Tijdens deze rally's werden jullie verjaagd door de ordediensten waarop jullie nadien terug kwamen. Op 23.3.1388 (13 juni 2009), de dag na de verkiezing, namen jullie wederom deel aan een betoging. Jullie (u, uw broer, uw oom, uw schoonbroer en uw vriend) werden toen allemaal gearresteerd en overgebracht naar de veiligheidspolitie van Pole Choubi waar jullie twee dagen werden opgesloten. Jullie tekenden elk twee documenten: één met jullie naam en adres op en één met de beschuldiging die tegen jullie werd geuit, met name 'acties tegen de staatsveiligheid'. Vervolgens werden jullie naar het detentiecentrum Kahrizak gebracht waar jullie bij aankomst hardhandig geslagen werden. In Kahrizak werden jullie veelvuldig gemarteld. Op een gegeven moment raakte uw vriend M. (...) danig gewond waardoor u zich afvraagt of hij dood is. Na drie maanden werden u, uw broer, uw oom en uw schoonbroer naar de revolutionaire rechtbank in Kahrizak gebracht waar een rechter jullie liet weten dat jullie dossier nog niet volledig was. Na vijf minuten vertrokken jullie en werden jullie naar de gevangenis van Evin gebracht. Daar aangekomen werd u geblinddoekt en apart van de anderen in een isoleercel gestopt. U weet niet waar uw broer, schoonbroer en oom werden ondergebracht of wat er met hen gebeurde. Gedurende een maand werd u geregeld ondervraagd en geslagen. Er werden u vragen gesteld over met wie u samenwerkte, waarom u de moskee in brand had gestoken, waarom u problemen heeft met de koran en wie jullie opdrachtgevers waren. Twee maanden na uw aankomst in Evin werd u samen met uw broer, schoonbroer en oom naar de revolutionaire rechtbank gebracht waar jullie alle vier ter dood veroordeeld werden wegens propaganda tegen het Islamitische regime en brandstichting van de moskee. Jullie werden teruggebracht naar Evin vanwaar jullie twee dagen later werden overgeplaatst naar de gevangenis van Ghezel Hesar. Enkele dagen later vond jullie vader, die jullie al op verschillende plaatsen had gezocht, jullie in Ghezel Hesar. Jullie vertelden hem over de terdoodveroordeling waarop uw vader zei de zaak te zullen opvolgen. Hij stelde mr. A. L. (...) als advocaat aan en diende een beroep in tegen de terdoodveroordeling. Twee maanden later werd jullie doodstraf omgezet in een levenslange gevangenisstraf. Enige tijd later kreeg u het bericht van de gevangenisautoriteiten dat u de gevangenis verlaten kon. Toen u en uw broer de gevangenis verlieten, zag u uw oom H. (...) en zijn vriend H.' (...). Uw oom liet weten dat jullie vader overleden was en dat jullie, na borgstelling, de toestemming hadden gekregen om naar de begrafenis te gaan. Hierop werden u en uw broer naar Urumiye gebracht vanwaar jullie twintig dagen later over land verder reisden naar Turkije en uiteindelijk Griekenland. Toen u en uw broer in Athene in het bezit van valse reisdocumenten het vliegtuig naar België wilden nemen, werd u aangehouden. Uw broer werd evenwel niet gevat. Een vijftigtal dagen later slaagde u er wel in naar België te reizen waar u en uw broer op 27 september 2011 asiel vroegen. Na uw vertrek vernam u van uw zus dat uw oom H. (...) één à twee maanden na uw aankomst in België door de Iraanse ordediensten werd aangehouden en gedurende drie maanden werd opgesloten. U bent in het bezit van uw originele carte melli (nationale kaart), een fax-kopie van de eerste twee pagina's van uw shenasnameh (geboorteboekje), de valse reisdocumenten die u gebruikt hebt om naar België te reizen (een Tsjechische identiteitskaart en een Deens paspoort), een faxkopie van de overlijdensakte van uw vader en meerdere foto's waarop enkele littekens bij u en uw broer te zien zijn.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u aangehaalde elementen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient gewezen te worden op tal van elementen in uw verklaringen en die van uw broer waardoor niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw asielaansluiting, noch aan dat van uw broer.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent uw identiteitsdocumenten in uw opeenvolgende gehoren geenszins eensluidend zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u uw echte identiteitsdocumenten in Teheran had achtergelaten. U zou uw moeder vragen om uw identiteitskaart (i.e. carte melli) en uw geboortebewijs (i.e. shenasnameh) over te maken (DVZ, vraag 21). Uw broer liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens weten deze documenten bij jullie moeder achtergelaten te hebben (DVZ broer, vraag 21). Bij het Commissariaat-generaal legde u evenwel uw originele carte melli voor en beweerde deze gedurende de hele reis van Iran naar België bij gehad te hebben. U zou ze niet op de Dienst Vreemdelingenzaken getoond hebben aangezien u deze in het opvangcentrum had laten liggen (CGVS, p.4-5). Uw shenasnameh zou volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal evenwel bij een inval door de Iraanse ordediensten in 1387 (maart 2009) meegenomen zijn (CGVS, p.5). Uw broer legde gelijkaardige verklaringen af (CGVS broer, p.13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen herhaalde u louter uw carte melli meegenomen te hebben naar België en het verder niet te weten (CGVS, p.5). Uw broer kon de vastgestelde tegenstrijdigheid evenmin verklaren (CGVS broer, p.17-18). Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden jullie nochtans voorgelezen waarna zowel u als uw broer de verklaringen voor akkoord ondertekenden. Uw algemene geloofwaardigheid (en ook die van uw broer) komt bijgevolg danig op de helling te staan.

Verder legt noch u, noch uw broer enig begin van bewijs neer waaruit jullie problemen met de Iraanse autoriteiten kunnen afgeleid worden. Niettegenstaande jullie een gerechtelijke procedure hebben doorlopen waarbij jullie in de beroepsprocedure zelfs werden bijgestaan door een advocaat, maken jullie geen enkel stuk (in eerste plaats de vonnissen) over waaruit jullie opsluiting, terdoodveroordeling, de omzetting hiervan naar een levenslange gevangenisstraf of jullie tijdelijke vrijlating op borg blijkt (CGVS, p.17-19, p. 26 en CGVS broer, p.30-32). Dat jullie van dergelijke gerechtelijke procedure geen enkel stuk bezitten of kunnen overmaken is totaal ongeloofwaardig, temeer gezien de tussenkomst van een advocaat. In dit verband gaf uw broer trouwens aan dat een advocaat normaal gezien wel documenten in verband met de rechtszaak moet ontvangen (CGVS broer, p.29). Verder blijkt uit jullie dossier dat jullie wel in staat zijn om vanuit Iran documenten naar België te laten overmaken. Aan uw broer werd immers gevraagd de overlijdensakte van uw vader over te maken. Hij gaf aan dat deze in Iran lag en kreeg de tijd om een faxkopie en een origineel over te maken (CGVS broer, p.34). Enkele dagen na jullie gehoor maakten jullie dan ook, samen met een faxkopie van jullie shenasnameh, een faxkopie over van de overlijdensakte van uw vader. Jullie geloofwaardigheid betreffende de beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten komt aldus bijzonder sterk op de helling te staan.

Bovendien komt uw beschrijving van het detentiecentrum Kahrizak niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U omschreef de Kahrizak-gevangenis als één gebouw bestaande uit een voorkamer die door een poort gescheiden was van de eigenlijke ruimte met de cellen. U stelde geen andere gebouwen gezien te hebben. Eén keer konden jullie het gebouw verlaten om buiten aan de ingang te zitten. U zag toen geen andere gebouwen. Buiten dat ene gebouw was er verder niets (bv vrijliggend terrein) dat tot het gevangeniscomplex behoorde. Er was ook geen omheining (CGVS, p.25). Uit informatie blijkt echter dat het Kahrizak-complex bestaat uit meerdere gebouwen die zich in elkaars nabijheid bevinden. In het licht hiervan zijn de verklaringen van uw broer die niet kan zeggen hoe ver of dicht de magazijnen waarvan hij stelt dat ze er wel zijn ongeloofwaardig (CGVS broer, p.34). Uw geloofwaardigheid en die van uw broer wordt bijgevolg volledig teniet gedaan.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie asielaansluiting blijkt tot slot uit de vaststelling dat u en uw broer bijzonder slecht geïnformeerd zijn omtrent enkele aspecten die betrekking hebben op de kern van jullie asielaansluiting. Zo is het vooreerst opvallend dat gevraagd of er in de beroepsprocedure een zitting werd gehouden (waarbij uw advocaat voor een rechter diende te verschijnen), u stelt dat u en uw broer niets wisten. Uw vader zei immers enkel jullie zaak op te volgen waardoor u geen verdere informatie vroeg (CGVS, p.17). Uw broer geeft echter te kennen dat er wel zittingen zijn geweest (CGVS broer, p.28). Hoewel jullie terdoodveroordeling met tussenkomst van een advocaat in de beroepsprocedure werd omgezet naar een levenslange gevangenisstraf, konden u, noch uw broer aangeven waarom precies jullie straf werd omgezet. U kon enkel het vermoeden opperen dat het te maken had met het feit dat jullie de moskee niet in brand hadden gestoken (CGVS, p.17 en CGVS

broer, p.28-29). Ook omtrent de arrestatie en opsluiting van jullie oom H. (...) leggen jullie weinig overtuigende verklaringen af. Zo kon u niet aangeven door welke diensten hij werd gearresteerd, waar en in welke omstandigheden deze arrestatie plaats had gevonden, waar hij opgesloten was, hoe hij vrijkwam en of er een rechtszaak is geweest (CGVS, p.22). Uw broer verschaftte evenmin duidelijkheid omtrent deze gebeurtenissen (CGVS broer, p.7). U zou uw oom hierover niet aangesproken hebben omdat hij mogelijks in de problemen zou kunnen komen. Gelet op het feit dat u dergelijke vragen wel durfde te stellen aan uw zus (die u evenwel niet antwoordde), overtuigt uw verklaring amper (CGVS, p.22-23). Het is bovendien weinig geloofwaardig dat uw zus jullie geen verdere informatie wil geven omtrent de aanhouding van H. (...). Zij was immers diegene die jullie inlichtte over zijn arrestatie en zij besprak met jullie ook de situatie van J. (...) en D. (...) (CGVS, p.3-4). Uit de verklaringen van uw broer blijkt tevens dat uw zus jullie bovendien inlichtte over het feit dat zijzelf en jullie moeder meegenomen en ondervraagd werden door de Iraanse autoriteiten – feiten waarvan u trouwens geen gewag maakte toen u gevraagd werd naar verdere ontwikkelingen/gebeurtenissen na uw vertrek uit Iran (CGVS p.3-4 en CGVS broer, p.4 en p.8). Opvallend is bovendien dat uw broer niet kan zeggen hoe vaak uw zus door de autoriteiten werd meegenomen voor ondervraging, door welke autoriteiten precies en hoe zij behandeld werd tijdens de ondervraging (CGVS broer, p.8). Uw broer kon evenmin aangeven hoe vaak uw moeder voor ondervraging werd meegenomen (CGVS broer, p.9). Wat er verder met A. G. (...) is gebeurd na zijn arrestatie op vuurdag, weet u evenmin (CGVS, p.24). U kon niet zeggen of hij nog opgesloten was, noch of er al een rechtszaak werd gevoerd (CGVS, p.24). U heeft zich hieromtrent ook niet ingelicht (CGVS, p.24). U heeft evenmin geïnformeerd naar M. (...), de vriend die in Kahrizak danig werd gemarteld (CGVS, p.23). Uw verklaring met moeite uw eigen familie te vinden om nieuws te verkrijgen overtuigt, gelet op de geregelde contacten die u heeft met uw zus, niet (CGVS, p.3 en p.23). Dergelijke desinteresse aangaande elementen die de kern van uw relaas (en dat van uw broer) betreffen ondermijnt verder jullie geloofwaardigheid.

Het geheel aan voorgaande noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan het asielrelaas dat u en uw broer brachten.

De voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteit staat op zich niet ter discussie. Dat u gebruik zou gemaakt hebben van valse identiteitsdocumenten op weg naar België wordt evenmin betwist. De overlijdensakte geeft enkel aan dat uw vader overleden is, niets meer, niets minder. Tot slot laten de foto's van de littekens niet toe vast te stellen waar, hoe en in welke omstandigheden deze werden opgelopen.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer B. D. M. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij en haar broer omtrent hun identiteitsdocumenten in hun opeenvolgende gehoren geenszins eensluidend zijn, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat een identiteitsdocument in Iran uit twee aparte delen bestaat, te weten een *carte melli* en een *shenasnameh*. Verzoekende partij en haar broer wilden hun identiteitsdocument pas voorleggen wanneer het volledig was, aangezien zij veronderstelden dat één onderdeel ervan geen waarde had. Hun *carte melli* hadden verzoekende partij en haar broer reeds bij zich. Zij hadden aan hun moeder gevraagd hun *shenasnameh* op te vragen in het politiekantoor en dit vervolgens op te sturen, maar dit bleek evenwel onmogelijk te zijn gezien na een inval door de Iraanse ordediensten in het politiekantoor veel documenten werden vernietigd en meegenomen.

3.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk het volgende stelde: *“Ik liet mijn echte identiteitsdocumenten achter in Teheran. Ik zal mijn moeder om mijn IK en geboorteboekje over te maken.”* (administratief dossier, stuk 17, verklaring, vraag 21). Verzoekende partij ondertekende deze verklaring op 13 oktober 2011 voor akkoord nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 17, verklaring). Er dient op te worden gewezen dat het herhalen in het verzoekschrift van hetgeen verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft gezegd, namelijk dat zij haar *carte melli* gedurende de hele reis van Iran naar België bij zich had en dat haar *shenasnameh* bij een inval door de Iraanse ordediensten in 1387 (maart 2009) werd meegenomen, waarmee verzoekende partij zich beperkt tot het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen, geenszins volstaat teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze bij het Commissariaat-generaal te weerleggen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Bovendien acht de Raad het hoogst opmerkelijk dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij en haar broer aan hun moeder gevraagd hebben hun *shenasnameh* op te vragen in het politiekantoor, maar dat evenwel bleek dat dit onmogelijk was na een inval door Iraanse ordediensten in het politiekantoor waarbij veel documenten werden vernietigd en meegenomen. Immers verklaarden zowel verzoekende partij als haar broer tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 mei 2014 nog dat hun geboorteboekjes (*shenasnameh*) werden meegenomen bij een inval door de Iraanse ordediensten bij hun thuis in 1387 (maart 2009) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 5 en stuk 14, landeninformatie, deel 6, gehoorverslag CGVS broer d.d. 09/05/2014, p. 13-14). Deze tegenstrijdigheid met hun eerdere verklaringen omtrent de omstandigheden waarin verzoekende partij en haar broer hun geboorteboekjes (*shenasnameh*) verloren, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen.

3.2.4.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat noch verzoekende partij, noch haar broer enig begin van bewijs neerlegt waaruit hun problemen met de Iraanse autoriteiten kunnen afgeleid worden, voert verzoekende partij aan dat het onmogelijk is om vanuit België hun advocaat te contacteren of om aan hun familie in Iran te vragen om bepaalde documenten te gaan opvragen bij officiële instanties. Evenwel wijst zij erop dat haar moeder op dit ogenblik bezig is om alle documenten te verzamelen omtrent de gerechtelijke procedure die zich thuis nog zouden bevinden. Daar zij dergelijke documenten niet durft doorfaxen, zal zij deze zo spoedig mogelijk per post opsturen.

3.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar aanvraag. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielaanvraag van verzoekende partij en haar broer betreffen – immers hebben verzoekende partij en haar broer hun land van herkomst verlaten nadat zij ter dood veroordeeld werden wegens propaganda tegen het Islamitisch regime en brandstichting van de moskee, hetgeen later omgezet werd in een levenslange gevangenisstraf – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij en haar broer een ernstige inspanning ondernemen om de nodige stavingstukken te verzamelen. De Raad stelt

dienaangaande vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 mei 2014 hieromtrent het volgende verklaart:

“Heeft u documenten over uw beroep en het vonnis? Neen, we hebben niets gekregen.

Hebben uw ouders ooit documenten gekregen bv het vonnis van de doodstraf? Neen

En van het beroep? Dat is bij de advocaat.

Maar uw ouders zelf hebben geen documenten gehad?

Neen, niets.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 17). Tijdens het gehoor werd verzoekende partij door de *protection officer* aangemaand haar familie te contacteren teneinde documenten omtrent haar rechtszaak te bekomen en werd zij gewezen op de mogelijkheid dat haar familie haar advocaat zou contacteren (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 17). Verzoekende partij kreeg vijf dagen om dergelijke documenten per fax over te maken aan het Commissariaat-generaal en tien dagen om de originelen over te maken (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 17), hetgeen verzoekende partij evenwel heeft nagelaten. Noch door verzoekende partij, noch door haar broer werd tot op heden enig begin van bewijs neergelegd waaruit hun problemen met de Iraanse autoriteiten kunnen afgeleid worden. Dit is des te merkwaardiger gezien verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat er zich toch documenten omtrent de gerechtelijke procedure bij haar ouders thuis zouden bevinden. Dat verzoekende partij deze documenten ongeveer een half jaar nadat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd haar ouders te contacteren teneinde documenten inzake haar rechtszaak te bekomen nog steeds niet kan voorleggen, is geenszins ernstig te noemen. Verzoekende partij toont allesbehalve aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat van verzoekende partij en haar broer wordt verwacht dat zij aan hun advocaat of hun familie zouden vragen om documenten inzake hun gerechtelijke procedure te gaan opvragen bij de officiële instanties.

3.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat de beschrijving van verzoekende partij van het detentiecentrum Kahrizak niet overeenkomt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, oppert verzoekende partij dat zij dacht dat zij enkel een beschrijving diende te geven van het gebouw waarin zij en haar broer werden opgesloten. Iedereen zou weten, zelfs indien men er nooit heeft verbleven, dat het detentiecentrum omheind is en uit meerdere gebouwen bestaat, aldus verzoekende partij.

3.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg geenszins kan overtuigen. Immers werd door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 mei 2014 uitdrukkelijk verklaard geen andere gebouwen gezien te hebben en dat Kahrizak enkel bestaat uit één gebouw bestaande uit een voorkamer die door een poort gescheiden was van de eigenlijke ruimte met cellen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 24-25).

3.2.6.1. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij en haar broer bijzonder slecht geïnformeerd zijn omtrent enkele aspecten die betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij en haar broer wel degelijk wisten dat de advocaat naar de rechtbank diende te gaan en dat zij er volledig op vertrouwden dat deze hun belangen daar zo goed als mogelijk zou verdedigen. Evenwel wisten zij de juiste tijdstippen waarop hun advocaat diende te verschijnen en wat er inhoudelijk ter zitting werd gezegd inderdaad niet. Om diezelfde reden kunnen zij inhoudelijk niet meer vertellen over de motivering van het omzetten van de terdoodveroordeling naar een levenslange gevangenisstraf. Voorts weten verzoekende partij en haar broer inderdaad niet hoe vaak hun zus door de autoriteiten werd meegenomen voor ondervraging, door welke autoriteiten precies en hoe zij behandeld werd tijdens de ondervraging en weten zij evenmin hoe vaak hun moeder voor ondervraging werd meegenomen, wat er met A. G. gebeurd is na diens arrestatie en wat er gebeurd is met M.. Verzoekende partij en haar broer hebben enkel weet van de zaken die zich afspeelden op het ogenblik dat zij nog in Iran verbleven. Van wat er gebeurd is sinds hun vlucht uit Iran, zijn verzoekende partij en haar broer slechts heel vaag op de hoogte. Dit verklaart verzoekende partij door het feit dat zij en haar broer slechts sporadisch contact hebben met hun familie en dat bovendien noch zij en haar broer, noch hun familie, telefonisch over deze zaken durven spreken uit angst.

3.2.6.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij en haar broer wel wisten dat de advocaat naar de rechtbank diende te gaan en dat zij er volledig op vertrouwde dat deze hun belangen daar zo goed als mogelijk zou verdedigen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor

op het Commissariaat-generaal nog stelde dat zij en haar broer niet wisten of er in de beroepsprocedure een zitting werd gehouden waarbij haar advocaat voor een rechter diende te verschijnen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 17). Het eenvoudigweg wijzigen van deze eerdere verklaring en het zich aansluiten bij de verklaring van haar broer, die tijdens zijn gehoor wel te kennen gaf dat er zittingen zijn geweest (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 6, gehoorverslag CGVS broer d.d. 09/05/2014, p. 28), kan niet overtuigen en volstaat geenszins om de onwetendheid in hoofde van verzoekende partij desbetreffend in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partij de overige onwetendheden omtrent een aantal aspecten die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas wijt aan het feit dat zij en haar broer slechts sporadisch contact hebben met hun familie en dat bovendien noch zij en haar broer, noch hun familie, telefonisch over deze zaken durven spreken uit angst, stelt de Raad evenwel vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor blijkt dat zij regelmatig contact heeft met haar zus in Iran (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 3) en dat tevens duidelijk blijkt dat verzoekende partij en haar broer over dergelijke problemen wel degelijk durfden te spreken met hun zus (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/05/2014, p. 3-4, 22-23; administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 6, gehoorverslag CGVS broer d.d. 09/05/2014, p. 4 en 8). Verzoekende partij brengt dan ook geen enkele plausibele uitleg naar voren teneinde de vaststelling dat zij en haar broer bijzonder slecht geïnformeerd blijken te zijn omtrent de arrestatie en opsluiting van hun oom H., het meenemen voor ondervraging van hun moeder en zus, het lot van A. G. na diens arrestatie op vuurdag en het lot van M., de vriend die in Kahrizak danig werd gemarteld, in een ander daglicht te stellen waardoor deze onverminderd overeind blijft en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij en haar broer.

3.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT